

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥ.

"Έχει γλυκόλογα, και χαμογέλια,
Καί τσακίσματα που σέ τρελλαίνουν,
Στὰ μάτια δάκρυα, 'ς τὰ χείλη μέλια
Που σέ πεθαίνουνε και σ' ανασταίνουν,
Και λές 'περήφανα όλου του κόσμου :
'Ο ἄγγελός μου !

Τὰ ἔχει πρόχειρα· μὰ χάρισμά σου ;
Αὐτό εἶν' ἄδικο· σου τὰ πουλάει·
Τὴν εὐτυχία σου και τὰ μυαλά σου :
Νὰ τὸ ἀντάλλαγμα που σοῦ ζητάει,
Και ὅχλης ἄδικο, ἂν πῆς· του κόσμου :
'Ο διδάσκαλός μου !

Κι' ὅταν μεθούριο ἀφανισμένο,
Γυμνὸ, θεότρελλο σέ παρτήσῃ,
Και, φίνος ἔμπορος, 'ς τὸν πρῶτο ξένο
'Απ' ταῖςπραματειαῖς της πᾶ' νὰ πουλήσῃ,
Θὰ ἔχῃς ἄδικο ἂν πῆς ἁλόμα :
'Η παληοβρόμα.

(1879)

· Αμέθυστος.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Αἱ Λιχάδες ὠνομάσθημεν οὕτω διότι ὁ Ἡρακλῆς ἐρρί-
ψεν ἐκεῖ ποτε τὸν Λίχην.

"Όταν ἐπεσκέφθη αὐτὰς ὁ Βασιλεὺς πρὸ διετίας, ἡρώ-
τησε τὸν ἐκεῖ ὑπομοίραρχον.

— Καὶ ξεῦρεις πότε ἐρρίξε ἐδῶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχην ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπομοί-
ραρχος, δὲν ἤμουνα τότες ἀποσπασματάρχης.

Τί κακαί; γλώσσαις !

Ξεῦρετε πῶς ἐδάπτισε ἓνας τὴν ἀχαμνὴν ὡς τηλεγρα-
φικὸν στύλον δεσποινίδα Ρ. ἥτις ἐπιτηδεύεται τὴν φι-
λόσοφον ;

— Λογίαν ῥέγκαν !

"Επρόκειτο περὶ τοῦ δικαστοῦ Τ. ὅστις τίποτε δὲν ἀν-
τιλαμβάνεται ἀπὸ τὰς δικάζομενας ὑποθέσεις.

Εὐφύης δικηγόρος ἔλεγε :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δικάζει πάντοτε ἐρήμην !

Μία γνωστὴ Κυρία ἐζήτησεν ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν ἄνδρα
τῆς νὰ ἀναγνώσῃ τὴν περίφημη *Narā*.

Εὐρίσκειτο εἰς τὰς σκανδαλωδεστέρους σελίδας.

Τίς ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἡ Ἰατρικὴ, ἥτις πρὸ
δεκαετηρίδων τινῶν ἐκράτει εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ «γλυ-
στήρι», καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸ «Φλεβοτόμον», ἡ Ἰατρικὴ
τοῦ Gil-Blas, ἀφοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐφήρμοσεν ἐρ-
έκυτῆς τὰ δύο ταῦτα ὄργανα διὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ το-
σούτων προλήψεων, ἤθελεν ἐπὶ τέλους συμπαραλάβει ὑπὸ
τὸ μέγα κράτος τῆς τῇ ἀρωγῇ καὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν
τῆς ἐπιστημῶν ἄπειρον πληθὺν ζητημάτων, τὰ ὅποια
ἄλλοτε ἐθεωροῦντο ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν φιλοσό-
φων, ἠθικολόγων καὶ κοινωνιολόγων ἐξεταζόντων αὐτὰ
διὰ τῶν ἐξόδων τῆς φαντασίας τῶν ;

Δὲν ἐννοῶ βεβαίως ἐκείνην τὴν Ἰατρικὴν τὴν ὅποιαν
μυηθάνει τις διὰ νὰ θεραπεύῃ νόσους τινὰς καὶ νὰ χρη-
σιμεύῃ ὡς πόρος ζωῆς μόνον· ἀλλ' ἐκείνην, ἥτις τῇ βοή-
θειᾳ καὶ τῶν ἄλλων μετ' αὐτῆς στενῶς συνδεδεμένων
φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὡς καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς κλά-
δων, συμβάλλει εἰς τὴν κατανόησιν ὅχι μόνον τοῦ ὄργα-
νισμοῦ αὐτοῦ μεμονωμένου, ἀλλὰ καὶ τῶν νοσούντων ἠθι-
κῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ, τῆς κοινωνίας, τῶν ἐθνῶν, τῆς
ἱστορίας ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, τῶν νόμων τῆς ἀνα-
πτύξεως τῶν φυλῶν αὐτῆς καὶ πλείστον ἄλλων ζητημά-
των ἐχόντων ὑψίστην φιλοσοφικὴν σημασίαν καὶ ἐπι-
δρώντων ἐφ' ὅλης τῆς ἱστορίας τῆς παρούσης ἢ μελλού-
σης γενεᾶς διὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων,
αἵτινες δίδουσιν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διεύθυνσιν εἰς τὰς
πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς ἐκάστην ἐποχὴν τῆς παρελ-

θούσης ἱστορίας παρατηροῦμεν ὅτι ἀναλόγως τῶν ἐπικρα-
τούντων φιλοσοφικῶν ἢ θρησκευτικῶν ἰδεῶν εἶχεν ἀνάλο-
γον κράσιν καὶ χαρακτῆρα ἡ ἀνθρωπότης. Πολιτεῖαι, νό-
μοι, ἥθη, προλήψεις κοινωνικῆς κατὰστασις, πάντα ἐξ
αὐτοῦ ἐξηρτῶντο !

— Ὡστε, διέκρινε ζωῆς ὁ Σωκράτης, ὅλα αὐτὰ ἔχουν
σχέσιν μὲ τὴν Ἰατρικὴν ; Περιέργον !

— Μὰ βεβαίως ! ποῖον ζήτημα ἐν τῇ Ἰατρικῇ θὰ
θίξη, χωρὶς νὰ κινηθοῦν ὅλα ὁμοῦ τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια
σὲς ἀνέφερα ; Ποῖον φαινόμενον, συμβαῖνον ἐν οἰκῇ ποτε
ὄργανισμοῦ, πρὸς κατανόησιν του δὲν ἔχει τις ἀνάγκην νὰ
ἀναδράμῃ μέχρι τῶν πηγῶν, ἐνθα εὐρίσκεται ἡ μήτηρ
Φύσις ; Πῶς θὰ ἐννοήσῃ τις τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώ-
που καὶ τὴν θέσιν, ἣν κατέχει, ἐὰν δὲν ἀνατρέξῃ μετὰ
τοῦ Φυσιοδίφου μέχρι τῆς στοιχειώδους ἐκφάνσεως τῆς
ζωῆς παρουσιαζομένης ὑπὸ μορφήν ἐνὸς ἀπλουστάτου ζω-
ορίου Μονοκυττάρου, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν
ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ὥς οὐ φθάσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ; ἐὰν
δὲν πράξῃ οὕτω, τότε θὰ καταντήσῃ νὰ παραδεχθῇ τὴν
κομικωτάτην ἰδέαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος παρουσιάσθη δι' ἐνὸς
φυσήματος εἰς τὴν Γῆν. Ἐν φύσημα θεϊκὸν ἢ ἀνθρώπινον
τὸ πολὺ δύναται νὰ ἐκτοπίσῃ μερικὰς μυῖας, καὶ οὐδὲν
πλέον. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰατρός ἐπιστήμων συντακτί-
ζεται μὲ τὸν Φυσιοδίφην ἐξετάζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς γε-
νέσεως τῶν ὄντων· ζητεῖ τὴν συνδρομὴν του εἰς εἰδι-
κά τινα ζητήματα· ἀνέρεχται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν φυ-

— Ά! μὰ εἶναι μιὰ ἀηδία αὐτὴ ἡ Νανά.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα, γυναῖκά μου . . . Ἐσὺ τὸ γουδί, τὸ γουδοχέρι.

Ἐ μὰ νὰ κ' ἐγώ, γιὰ νὰ τιμωρήσω τὸν ἐκυτὸν μου, θὰ τὴν διαβάσω ὡς τὸ τέλος καὶ δύο φορὰς μάλιστα!

Ἄκρον ἄκρον ἀτυνομικοῦ ζήλου :

Νὰ ζητοῦν νὰ ἀνακαλύψουν μιὰ κρυφὴ . . . σκὰλα

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΚΗ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΕΝ ΣΥΡΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

Ἡ ἀπὸ τοῦ Π. Σαββάτου ἀρξαμένη ἐνώπιον τῶν ἐν-
ταῦθα Κακουργιοδικῶν, κατὰ Σταμπολοπούλου κλπ.
ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς Πέμπτης.

Ἄλλὰ τίς ἡ δίκη αὕτη; Ποῦ ἐγκτεται ἡ σπουδαί-
της της; Πῶς ὁ ἐξαήμερος αὐτὸς πάταγος;

Ἄν ἡ σπουδαιότης δὲν τῇ ἀπεδόθη παρὰ τοῦ ἰδίου
παθόντος Δημοπούλου διὰ τῶν φυλλαδίων καὶ λιβέλ-
λων, δι' ὧν κατεσχότισε τὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ἐξ ὧν
δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς οἰονδήποτε μέρος, ἔστω καὶ ὁ-

κατανόμαστον τοῦ οἴκου σου, ἂν δὲν ἐγκτεται ἡ σπου-
δαίότης ἐν τῇ φανατικῇ καταδίῳξει τοῦ Δημοπούλου,
κατὰ παντὸς ὑπόπτου, Προξένου, Δικαστοῦ, ἰδιώτου ἢ
Ὑπουργοῦ, ἂν δὲν ἐγκτεται ἐν τῇ πενταστῇ (!!!)
προφυλακίσει τῶν κατηγορουμένων καὶ τοῦ θανάτου ἐξ
αὐτῶν, τοῦ μὲν Δηλαρᾶ ἐν ταῖς φυλακαῖς, τοῦ δὲ Γο-
νίδου, ἐν τῇ φυγοδικίᾳ, μὰ τὸν Δημόπουλον, ἀγνοῶ ποῦ
ἐγκτεται αὕτη.

Πρόεδρος ἐν τῇ δίκῃ εἶναι ὁ ἀγαθὸς Μανιάκης, Σύ-
νεδροι δὲ οἱ Ζερβουδάκης καὶ Ναυτίης, τοῦ ὑπὸ τὴν κυ-
βέρνησιν του δικαστικοῦ σκάφους.

Εἰσαγγελεὺς, ὁ εὐφραδὴς κ. Ἐμμ. Λυκούδης.

Γραμματεὺς, ὁ στερεότυπος φίλος σου Βεκερέλλης.

Πολ. Ἐνάγων, ὁ παθὼν μετὰ τῶν δικηγόρων Τόμκν
καὶ Βενιζέλου.

Συνήγοροι, οἱ Μπουφίδης, Σαλταμπάκης καὶ Γεράρ-
δος, καὶ

Κατηγορούμενοι, οἱ ἐπιζῶντες Γ. Σταμπολοπούλους
καὶ Π. Παύσαιας.

Πολλὰ τὰ κατὰ τὴν μακρὰν διάρκειαν τῆς ὅλης δί-
κης λαθόντα χώραν, ἅτινα παρατρέχω, καθ' ὅσον καὶ
ὁ χρόνος ἐπιλείπει μοι, καὶ χῶρος ἤθελε καταληφθεῖ
πολὺς εἰς τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάρεσαι» διὰ δίκην,
ἥτις παρ' ἄξιαν ἔλαβεν ἄτοπον σπουδαιότητα.

Οὐχ ἦττον δὲν δύναμαι ν' ἀπαρῶ καὶ περίληψιν
αὐτῆς βραχεῖαν, τὸ μὲν, ὅπως ἀναπαύσω τὴν συνείδησίν
μου ἀπέναντι τῆς ἠθικῆς ὡς ἀνταποκριτοῦ ὑπογεώσεως
μου, τὸ δὲ χάριν τοῦ περιέργου κοινοῦ, οὐ μόνον τῆς
Ἑλλάδος, ὅπερ τόσα καὶ τόσα περὶ αὐτῆς τῆς δίκης

σιοδιφικῶν φιλοσόφων ζητεῖ πρὸς τούτοις τὴν συνδρο-
μὴν τοῦ Φυσικοῦ, τοῦ Χημικοῦ, τοῦ Γεωλόγου, τοῦ
Γεωγράφου, τοῦ Ζωολόγου, ὅταν θελήσῃ νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ
δυνατὸν ἀκριβῆ ιδέαν τῆς ἀνατομικῆς ἢ φυσιολογικῆς
του σημασίας. Ὅλοι οἱ ἐξετάζοντες οἰονδήποτε ἀντικεί-
μενον τῆς Φύσεως ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι γενικὰς τινὰς τοῦ-
λάχιστον γνώσεις ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν κλάδων αὐ-
τῆς, διακρίσεως τεχνητῶς εἰς διαφόρους κλάδους πρὸς
εὐκολωτέραν μελέτην αὐτῶν. Αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι εἶνε
ἐν κράτος ἀπέραντον διακρινόμενον εἰς πολλὰς ἐπαρχίας
συγκεχυμένας ἀνευ διαγεγραμμένων ὁρίων ἕκαστος ἐπαρ-
χος ἔχει δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἄλλου,
πλείότερον δὲ πάντοτε εἰς τῆς ἰδικῆν του συμβουλευεῖ
καὶ συμβουλευέται, καὶ οὕτω διοικεῖται τὸ μέγα Βασί-
λειον, ὅπερ καλεῖται Φύσις! Δὲν ὑπάρχει αὐτοκράτωρ
νοῦς νὰ τὸ κυβερνήσῃ ὅλον μόνος του! Εἰς τὸ μερίδιον
τοῦ Ἰατροῦ ἔπεσεν ἡ ὠραιότερα ἐπαρχία ὁ Ἄνθρωπος.
Εἰς Ἰατρὸς λοιπὸν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὅλας ἐκείνας τὰς
γνώσεις, αἵτινες ἀφορῶσι τὸν ἄνθρωπον ὑφ' ὅλας τὰς ἐ-
πόψεις, ἂν θέλετε, τὸν διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας ταύτης
ὅς μὴ τὸν ὀνομαζόμενον Ἰατρὸν, ἀλλὰ Ἀνθρωπολόγον,
διότι Ἰατρὸς ὀνομάζεται ὁ ἐξετάζων τὸν ἄνθρωπον νο-
σοῦντα μόνον, ἀλλὰ τίς θὰ ἦτο Ἀνθρωπολόγος, ἐὰν δὲν
ἔχῃ καὶ ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις τοῦ Ἰατροῦ
πλὴν τῆς χρήσεως μερικῶν φαρμάκων καὶ τινων λεπτο-
μερειῶν τῶν νόσων; Ὁ Ἰατρὸς ὅθεν καὶ ὁ Ἀνθρωπολό-

γος τυττίζονται σχεδόν, ἔχουν τὰς αὐτὰς γνώσεις μὲ
μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Ἀνθρωπολόγος ἐξετάζει τὸν
ἄνθρωπον ἐπὶ τὸ γενικώτερον καὶ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα
τῆς Γῆς. Γνωρίζετε δὲ, κύριε Θόμσων, οἱ Ἀνθρωπολόγοι
ὑπόσας ἀνακαλύψεις νεωστὶ ἔκαμον καὶ πόσον συνέβαλον
εἰς τὴν ἀνακάλυψιν μεγάλων φιλοσοφικῶν ἀληθειῶν
δυσκρίνησαν πολλὰ ζητήματα περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ
ἄνθρωπου, τῶν διαφόρων φυλῶν, τῆς ἐπιδράσεως τοῦ
κλίματος, τῶν ἡθῶν, τοῦ ἐδάφους, τῆς γεωγραφικῆς
θέσεως, τῆς ἀναπτύξεως τοῦ νοῦς σὺν τῇ ἀναπτύξει τοῦ
ἐγκεφάλου καὶ τοῦ κενεῖου, τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν ἐν
τῇ παραρχαιοτάτῃ ἐποχῇ κτλ. Περὶ ὅλων αὐτῶν εἶνε
δυνατὸν εἰς Ἰατρὸς νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλὰ πάντα ταῦ-
τα ἐδῶ θεωροῦνται λελυμένα, ποῖος τῶν ἐδῶ ἐνδόξων
ἄνδρῶν θὰ χάσῃ τὸν καιρὸν τοῦ ἵνα καταγείνῃ εἰς αὐτὰ;

Τῆς Ἰατρικῆς ὁ σκοπὸς εἶναι ὀλιγώτερον νὰ θεραπεύ-
σῃ τὸ νοσοῦν σῶμα καὶ τὸν ἐγκέφαλον δηλαδὴ τὴν ψυ-
χὴν του ἢ νὰ προλημβάνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν
σκοπὸν αὐτὸν πᾶσαν γνώσεως ἀνάγκην ἔχει!! Διὰ νὰ
προληφθῇ μίᾳ νόσος τοῦ σώματος ἢ μίᾳ ἀσθένειᾳ καὶ
δικαστροφῇ τοῦ νοῦς, πρέπει πρότερον τὰ αἰτίαι νὰ εἶνε
γνωστὰ ὅσον τὸ δυνατόν. Πόλεις, ἔδαφος, κατοικίαι,
ῥοὰ, ἀήρ, θερμοκρασία, τροφή, γάμοι, ἀνατροφή, ἥθη,
τέχναι, πολιτεία, νόμοι, κοινωνικὴ κατὰστασις καὶ
τῶσα ἄλλα εἶνε ἰσχυραὶ αἰτίαι, αἵτινες ὁμοῦ καὶ εἰς
περίστασις τινὰς πλείότερον μίᾳ ἐξ αὐτῶν πλάττουσι